

Και ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι δρῶμεν τὰ αὐτά. Καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πελοποννήσου οἱ ἐν ταῖς Σχολαῖς καὶ οἴκοι παιδευόμενοι, τελειότερας δὲ παιδεύσεως ἐφίμενοι, εἰς Ἰταλίαν μετέβαινον λίαν πρῶτως, εἰς Ἐνετία, Ρώμην καὶ Πατάβιον, ὁπόθεν ἐπανακάμπτοντες μετεδίδοσαν τοῖς ὁμογενέσιν ἄς αὐτοὶ γνώσεις ἤρυσαντο.

Ἐν Ἀθήναις, ὧν τὴν ἀμάθειαν, ταλανίζει Θεοδόσιος ὁ Ζυγομαλάς¹, ἐκαλλιεργοῦντο κατὰ τὸ δυνατὸν τὰ γράμματα, λόγοι δὲ ἄνδρες ἄξια λόγου συγγράψαντες ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς ἀλώσεως· μέχρι ἐσχάτων πιστοῦσι τὸν λόγον. Αὐτόθεν κατήγετο Δημήτριος ὁ Χαλκοκονδύλης (1480) ἄνθρωπος σοφός, διδάξας τὴν Ἑλληνικὴν ἐν Φλωρεντία καὶ Μεδιολάνοις², Ναθαναὴλ ὁ Χυξ (Χύχας ἢ Χικᾶς) (1600) διδάξας ἐν Ἐνετία (1614—1617)³, ἐν δὲ Κερκύρα τελευταῖον διατριβῶν ἔγραψε περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ ἀναμαρτήτου τοῦ Πάπα κοινῇ φράσει⁴. Τούτου σύγχρονοι φαίνονται Θεόφιλος ὁ Κορυδαλεὺς⁵, Ἀθηναῖος, τὰ ἐγκύκλια ἐν Ἀθήναις σπουδάσας⁶, ὕστερον δὲ ἐν Παταβίῳ τελειοποιηθεὶς⁷. Λεονάρδος Φιλαρᾶς (Βιλραᾶς), Ἀθηναῖος, σύγχρονος, πολλῆς ἀπολαύων φήμης ἐν Εὐρώπῃ,⁸ ἀνταπόκρισιν ἔχων καὶ μετὰ τοῦ περιφήμου Ἄγγλου ποιητοῦ Μίλτωνος⁹. Φραγκίσκος Τρίμης, Ἀθηναῖος (1660), διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐν Πίσῃ τῆς Ἰταλίας¹⁰. Ἰωάννης ὁ Μάκοις (1660), Ἀθη-

κατήγετο ὁ λόγιος Ἱεροδιάκονος Νικόδημος Βαβατίνος (1680). Βρετοῦ Α', 38.

(1) Turcograec. σελ. 95 καὶ ἀλλαγῶν πρὸς Dav. Chytraei, De statu Ecclesiarum hoc tempore (1569) in Graecia etc. Francofurti 1583 σελ. 13.

(2) Βρετοῦ Β', 2. 348.

(3) Βελούδου Χρυσαλλίδ. τοῦ ἔτους 1863 σελ. 11.

(4) Στυλιανοῦ Βλασοπούλου Ὑπεράσπισις τῆς Γραικικῆς Ἐκκλησίας κτλ. σελ. 15'.

(5) Πρῶτερον Σκορδαλός καλούμενος· Βελούδου Χρυσαλλ. τοῦ ἔτους 1863 σελ. 11.

(6) Βρετοῦ Β', 285.

(7) Αὐτόθι.

(8) Βρετοῦ Α', 249.

(9) Αὐτόθι.

(10) Σοφ. Κ. Οἶκ. περὶ Φραγκίσκου τοῦ Κόκκου σελ. 10 Σημ. 6'.

